

[Ellemann-Jensen]

således også ret skeptiske over for, hvad der egentlig ligger af reelle muligheder i f. eks. en nedbringelse af overarbejde, og vi er betænkelige ved de rent praktiske problemer, det kan medføre for erhvervslivet. Men der er sat undersøgelser i gang, og lad os nu se, hvad de kan føre til. Det må under alle omstændigheder være rimeligt at undersøge alle muligheder, herunder også denne mulighed.

Det tredje element i regeringens trestrengede økonomiske politik er jo indkomspolitikken, og det er det væsentligste element. Det er det element, der skal sørge for, at vi når frem på den lidt længere sigt til den bedre økonomiske balance.

Men vi ved jo, at med den sammenhæng, der er mellem tingene, med den forskellige hastighed, hvormed de forskellige indgreb i den trestrengede økonomiske politik virker, kan vi meget vel risikere, at ledigheden til næste år bliver værre end i år. Men vi ved også, at fastholder man sammenhængen i den trestrengede økonomiske politik, vil det derefter begynde at gå den rigtige vej, vel at mærke under forudsætning af, at den tredje streng: indkomspolitikken, bliver ført igennem, som regeringen har ønsket, og så vil der ikke, som forespørgeren nævner, være 200.000 arbejdsløse ved det næste valg, så vil vi være kommet ned på et langt lavere tal.

Derfor venters vi nu i spænding på, om arbejdsmarkedets parter kan leve op til regeringens krav om en fortsat afdæmpning af lønudviklingen. Det er et vigtigt led i den samlede indkomspolitik, der som bekendt også rummer værdistigningsafgiften. Det er et tungt ansvar, der hviler på arbejdsmarkedets parter. Vi håber, de forstår, at det er dem, der for øjeblikket sidder med nøglen til løsningen af problemerne i forbindelse med arbejdsløsheden.

Palle Simonsen (KF):

Det er klart, at spørgsmålet om beskæftigelsen i dette samfund er et meget alvorligt problem; som ministeren siger det i sin tale her i dag, må målet for os naturligvis være at få genskabt den fulde beskæftigelse. Man kan så, som hr. Kjeld Olesen bl. a. var inde på, stille spørgsmålet, om en debat som denne bidrager særlig meget til at få løst de alvorlige beskæftigelsesproblemer, vi har. Det er nu en anden sag. Vi har i hvert fald fået

konstateret, at DKP har haft lejlighed til at præsentere sit principprogram for folkettingen i dag; jeg opfatter det i højere grad som en præsentation af programmet end som et egentligt bidrag til, hvordan man her og nu skulle kunne klare beskæftigelsessituationen.

Der er mange elementer, man kan komme ind på i en sådan debat. Jeg vil først sige, at når man ser tilbage på de principdebatter, vi har haft, senest i marts måned, også foranlediget af DKP og uden nogen konkrete resultater, må man nok konstatere, at der på mange måder er et lidt uvirkeligt skær over den debatform, vi har.

Der står i forespørgslen, om regeringen vil arbejde videre ud fra princippet om, at der skal være 200.000 arbejdsløse, og vi oplever ude i samfundet, at flere og flere mennesker sætter spørgsmålstegn ved, om der nu er 200.000 arbejdsløse, sætter spørgsmålstegn ved, om vi foretager vore beslutninger på det rigtige grundlag. Det er oplagt, at der er ca. 200.000, som får udbetalt en arbejdsløshedsunderstøttelse, men det er ikke altid det samme som, at de samme 200.000 er til rådighed for arbejdsmarkedet.

Med baggrund i f. eks. den rapport, som Dansk Arbejdsgiverforening præsenterede for nogle måneder siden, hvor man havde konstateret, at 25 pct. af virksomhederne ikke kunne få den arbejdskraft, de skulle anvende, er det naturligt, at mange mennesker spørger: ja men hvordan kan det være situationen, hvis der er 200.000 arbejdsløse? Så må der være noget galt. Hvorfor får vi ikke løst problemet, således at koordinationen mellem udbud og efterspørgsel af arbejdskraft bliver mere smidig? Det kan ikke være rigtigt, at et stort antal virksomheder med mange arbejdspladser ikke skal kunne få den nødvendige arbejdskraft. Det, der jo sker i kølvandet af denne situation, er, at en række andre virksomheder afstår fra at ekspandere, fordi de må erkende, at de ikke får den fornødne arbejdskraft til at gennemføre de planlagte projekter.

Vi ser derfor meget frem til den nye statistik, som arbejdsministeren har bebudet, og hvor man skulle få – jeg ved godt, arbejdsministeren ikke kan lide udtrykket, men ikke desto mindre vil jeg stadig væk sige det – et reelt billede af, hvem der er til rådighed for arbejdsmarkedet. Når arbejdsministeren ikke kan lide det udtryk, jeg her anvender, er det